

ΘΕΑΤΡΟ

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Love and Information»

Είναι το πρώτο έργο της Κάριλ Τσέρτσιλ που συναντώ, αλλά δεν θα αναζητήσω πληροφορίες. Θ' αρκεστώ σε μία που σαν αύρα συνοδεύει χρόνια αυτό το όνομα: Την αναφέρουν, μαζί με τον Στόπαρντ, ως τη σπουδαιότερη εν ζωή θεατρική συγγραφέα της Αγγλίας. Έχω λοιπόν μπροστά μου μόνο την παράσταση της Αθηνάς Κάσσιου. Ή μάλλον όσα συγκράτησε η μνήμη μου από τις -30; 40; 50;- μικρές σκηνές που την αποτελούσαν. Χώρια οι οπτικοακουστικές απώλειες λόγω στησίματος των σκηνών στον χώρο. Κι όμως! Η μορφή που δόθηκε από την Κάσσιου στο κείμενο ήταν πολύ ταιριαστή στη θεματολογία και την αισθητική του. Αυτά είναι που ενδιαφέρουν τη συγγραφέα: Πόσα συγκρατεί η μνήμη μας από τη ζωή που ζήσαμε; (Ωραία η σκηνή όπου ο Αυτός και η Αυτή δεν συμπίπτουν στο παραμικρό στις αναμνήσεις για το κοινό

ευτυχισμένο παρελθόν τους!) Πόσο ακούμε και προσέχουμε τους άλλους; Πόσο σημαντικοί ή ασήμαντοι είναι οι άλλοι στη ζωή μας; Πόσο εμείς στη ζωή τους; Τι θα γίνει αν αφαιρέσουμε ρόλους από τους γύρω μας, όπως στη σκηνή όπου ο Ένας αρνείται να αναγνωρίσει την Άλλη ως γυναίκα του; Ή στη σκηνή όπου η Μία αποκαλύπτει στην Άλλη ότι δεν είναι η αδερφή, αλλά η μάνα της; Τι ρευστή που είναι η αλήθεια και πόσο αλλάζει από τα λόγια με τα οποία την ενδύουμε... Και τι οξύμωρο σχήμα είναι η έκφραση «γυμνή αλήθεια»... Τι παθαίνει το συναίσθημα μέσα από τον καταγισμό των πληροφοριών; Η συγγραφέας εξετάζει την αλληλεπίδραση των δύο εννοιών εις βάθος, παρά τη συντομία των επεισοδίων. Δανείζει την ειρωνεία της σ' αυτούς που την αντιλαμβάνονται, όπως στον διάλογο για τη σημασία της ύπαρξής μας: Αν αυτή δίνεται από τον θεό, τότε από πού παίρνει σημασία η ύπαρξη του ιδίου; Τι είναι το κείμενο της Τσέρτσιλ; Σημειώσεις από τις οποίες θα μπορούσαν να γραφτούν μελλοντικά έργα ή, το αντίθετο, η ουσία των έργων που αν γράφονταν με περισσότερα λόγια, απλά θα θολωνόταν το νόημά τους; Θυμήθηκα τον «Αόρατο άνθρωπο» του Χέρμπερτ Ουέλς, ο οποίος, για να υπάρξει στον κόσμο των ορατών πραγμάτων, έπρεπε να τυλιχτεί ολόκληρος με επιδέσμους. Έτσι και η συγγραφέας τυλίγει με τους μικρούς διαλόγους τις έννοιες τις οποίες πραγματεύεται, για να υπάρξουν στον κόσμο των ορατών θεατρικών πραγμάτων. Η Αθηνά Κάσσιου, συντονισμένη πλήρως με τον τρόπο σκέψης της Τσέρτσιλ, στήνει τα «θεατράκια» με την απαιτούμενη ρευστότητα. Φροντίζει την ελαφρότητα των υποκριτικών πατημασιών της καλής της ομάδας (Μαρίνα Μανδρή, Νιόβη Χαραλάμπους, Μαριλένα Κυριάκου, Πολυξένη Σάββα, Σπύρος Σταυρινίδης, Αντρέας Τσέλεπος, Προκόπης Αγαθοκλέους, Μάριος Κωνσταντίνου) στα επιμέρους, για να δώσει τη μεγάλη εικόνα, και αποδεικνύει ότι το Space ήταν πολύ κατάλληλο για τη φύση του συγκεκριμένου έργου: όσα προλαβαίναμε να δούμε και να συγκρατήσουμε...